



Strandjongen

Nathalie Teirlinck
met tekeningen van Ingrid Godon

Strandjongen

Nathalie Teirlinck
met tekeningen van Ingrid Godon





Het was vroeg in de ochtend toen de jongen op het strand ontwaakte.

De zee speelde tikkertje met zijn voeten. Rende plagerig weg en dan weer terug.

Hij probeerde zich te herinneren hoe hij daar kwam. Maar hoe meer hij dacht, hoe minder hij wist. En hoe minder hij wist, hoe meer hij het goed vond dat hij daar voortaan gewoon zou liggen.



Tik!

Deed de zee opnieuw.

En nog eens.

Tik.



Tik.

Doet plots de vinger van een oude man.

— “Wilt u even opschuiven misschien?”

In zijn handen wiegt een staf met onderaan een platte schijf.

Links, rechts, links, zweeft de schijf over het zand.

Twee rubberen schelpen kleven stevig op de oude oren.

Links. Rechts. Links, doet het grijze hoofd dat bij de oren hoort.

— “Wat doet u?”, vraagt de jongen verbaasd.

— “Ik zoek wat mensen achterlaten of vergeten,
ik verzamel herinneringen.”

En de man haalt een kroonkurk uit het zand en gromt ontevreden.

De jongen bekijkt hem nauwkeurig, “Wat zijn herinneringen?”

En de jongen bedacht

dat vast nooit eerder iets zo vaak voor hem terugkwam.





De man steekt zijn vinger de lucht in: “Dat is... dat is wat was en niet meer is!”
Dan bedenkt hij zich en fronst, “Nee, nee... dat is waaraan je denkt als iets er
niet meer is... of nog wèl is maar... vroeger anders was.”
Dan fronst de man weer. En vlak voor de vinger opnieuw de lucht in priemt,
vraagt de jongen: “Kan je morgen herinneren?”
De rimpelige ogen glunderen, “Alleen als het overmorgen is!”
En de man moet plots hard lachen met zichzelf, “Nou dit gesprek is als water
naar de zee dragen hoor!”

Rechts,

links,

rechts,

danst het hoofd van de man,
en de jongen volgt hem op de voet.

— “Wordt u niet moe van steeds naar beneden te kijken?”

— “Van de lucht kan je niet leven, jongen!”
antwoordt de man kordaat.

— “Wat zoek je eigenlijk?”
vraagt de jongen als hij opnieuw aan het graven slaat.

— “Geen idee! Als ik wist wat ik zocht, had ik het al lang gevonden, toch?
En soms...” vervolgt hij, “vind je een schat die je niet zocht,
en die zijn het meeste waard.”

En weer steekt de man zijn vinger op,

— “De dingen die het langst bedekt blijven, zijn altijd het meeste waard.”

— “Mag ik soms mee vinden?” oppert de jongen dan.

En de man knikt, want: “Hoe meer ogen kijken, hoe beter je kan zien!”

En zo vertrokken ze die vroege ochtend.



Hoofd naar beneden, van de lucht kan je niet leven,
wel van vinden wat was en niet meer is!

En de jongen vond al snel. Een oude duikbril, met glazen groen van wier.

— “Niets waard,” moppert de man, “hiermee kan je vissen zien, maar van kijken wordt niemand rijk!” Links, rechts, links, zet hij zijn zoektocht verder.
Maar de jongen wil graag vissen zien en propt de duikbril vrolijk in zijn zak.

— “Waar kom jij eigenlijk vandaan, jongen?”

— “Van daar”, wijst de jongen naar de zee.

De man grinnikt, “Ja, maar waar woon jij?”

— “Wat is dat wonen?”

Bedachtzaam legt de man zijn handen in zijn zij, steekt dan weer zijn vinger op
maar laat hem al snel weer zuchtend zakken.

— “Kan je wonen tekenen?” vraagt de jongen uiteindelijk.

— “Aha, nee!” zegt de man dan. “Wonen bèn je. Op een plek. Een plek waar een
bed staat om te slapen en een tafel om te eten. Dat is wonen!”

De man knikt tevreden, “Ja, dat is wonen.”

— “Dan woon ik hier”, zegt de jongen en hij prikt zijn vinger in het zand.

De man grinnikt, “Nee, je kan niet wonen op het strand.”

— “Waarom niet?” vraagt de jongen sip.

— “Wonen doe je tussen muren en een deur naar buiten.”

Maar de jongen begreep er niets meer van.

Want wie kan er nu tussen muren die mooie zee nog zien?

En de oude man tuurt naar de horizon en denkt dat het wel goed is eigenlijk,
op het strand te wonen. Uit zijn oog loopt plots een dikke traan.

Als de jongen vraagt waarom hij huilt, zegt de man dat zijn ogen prikken van
de wind. Huilen doe je namelijk alleen voor belangrijke dingen.

Die avond klopt de man een streepjeslaken met palen in het zand.

Klop. Klop. Bij elke paal verdwijnt een stukje wind.

Klop. Klop. Bij elke paal verschijnt een muur van streepjeslaken.

En de jongen bestudeert blij zijn huisje,
de zachte muren en de kleine gaatjes in de stof.
— “Motten,” gniffelt de man, “ze maken gaten zodat jij de zee kan zien!”

Dan haalt hij diep adem en blaast een rubberboot tot een heerlijk bed.
Nog voor de jongen kan bedenken hoe zoveel wind in dat oude lijf past,
wenst de man hem welterusten en wandelt fluitend het donkere zand weer op.

Door het gaatje in de muur ziet de jongen enkel nog het grote zwart.

Behalve... onder een hoge straatlamp verderop.

Links, rechts, links, beweegt een tennisbal aan een lange elastiek.
Tok, tok, tok, slaat de raket van een meisje hem de donkere hemel in.
De jongen ziet nog net hoe een pleister haar linkeroog bedekt.
Hij hoopt voorzichtig dat de bal haar andere niet raakt.
Want wie niets kan zien, kan vast niets vinden.

Die nacht viel hij in slaap terwijl hij de vele sterren telde.
En verder was er enkel hij en de zee. En als de wind er ook was geweest, had hij
misschien wel een klein beetje gehuild.





Een zee van glimmende lijven bedekt het warme zand rondom zijn huis.
Sommigen smeren witte smurrie, anderen worden rood als kreeften.
Nu eens liggen ze uitgestrekt op harige dekens, dan weer turen ze uren
naar de zee.
De lijven slapen, blinken, zuchten en kreunen. De jongen bedenkt dat hij geluk
heeft dat hij een huis heeft en vindt het zielig voor de anderen.

Trip,
 trip,
 trip.
 Loopt de jongen over het brandende zand

en kijkt zijn ogen uit.

Verderop nadert een man met een dampende doos.
Hij maakt torentjes die je snel moet likken voor alles uitloopt en verdwijnt.

De jongen kiest eentje met vele kleuren en gaat er blij vandoor.
— “Betalen, betalen!” briest plots de man en hij rent hem achterna.
— “Wat is betalen?” vraagt de jongen en hij kijkt hem angstig aan.

Drup, drup, doet plots het torentje op het zand.
Drup, drup, lik, hoe sneller je likt, hoe minder verdwijnt.
Drup, lik, lik, maar hoe meer er verdwijnt,
hoe bozer de ogen van de torenman.
En dus rent de jongen zo hard hij kan.
Trip, trip, trip, over het brandende witte zand.
Trip, trip, trip, hoe minder stappen, hoe minder pijn.

Gelukkig is er de mooie vrouw met de dikke buik.
Ze geeft glimmende schijven zodat de man verdwijnt.
— “Wat is betalen?” vraagt de jongen haar bedrukt.
De vrouw lacht en over haar tanden sprankelen zilveren draden in de zon.
— “Betalen is wat je aan iemand geeft in ruil om iets te krijgen.”

De jongen doet alsof hij het begrijpt, maar het is moeilijk nadenken
terwijl hij staart naar haar bolle buik.
Hij zegt dat ze beslist te veel torentjes heeft gegeten.
Dat doet de vrouw hard lachen, “Nee hoor, hier zit een kindje in.”
De jongen kijkt bang, “Waarom heb je hem opgegeten?”
De zilveren draden komen weer tevoorschijn.

— “Ik word mama”, zegt ze dan en ze streelt lief over zijn wang.
Dat doet goed en voelt warm, niet brandend als zand.

— “Wat is mama?”, vraagt de jongen.

— “Dat is iemand die je altijd beschermt, die altijd voor je zal zorgen.”

— “Waar kan ik dat betalen?” vraagt de jongen.

— “Dat moet je niet betalen, dat heb je.”

— “Ik heb dat niet.”

— “Oh jawel,” glimlacht de vrouw, “iedereen heeft een mama.”
De jongen zou willen teruglachen maar staart stil naar haar bolle buik.
En de bolle buik staart terug.

